

NEDĚLE SEXAGESIMA

2. třída – barva fialová

Statio: Bazilika sv. Pavla za hradbami

Introitus – vstupní antifona *Žalm 43, 23-26*

EXSURGE, quare obdormis, Domine? exsurge, et ne repellas in finem: quare faciem tuam avertis, oblivisceris tribulationem nostram? adhaesit in terra venter noster: exsurge, Domine, adiuva nos, et libera nos. *Ps. ibid., 2* Deus, auribus nostris audivimus: patres nostri annuntiaverunt nobis. *V.* Glória Patri.

Povstaň, Pane, proč dřímáš? Povstaň a neodmítej nás navždy. Proč odvracíš svoji tvář a zapomínáš na naše soužení? Naše tělo přilnulo k zemi, povstaň, Pane, a pomoz nám a vysvobod' nás. *Žalm 43, 2* Bože, na vlastní uši jsme slyšeli, naši otcové nám zvěstovali. *V.* Sláva Otci.

Oratio – vstupní modlitba

Deus, qui conspicias, quia ex nulla nostra actione confidimus: concede propitius; ut, contra adversa omnia, Doctoris gentium protectione muniámur. Per Dominum.

Bože, ty vidíš, že nespoleháme na žádný svůj skutek, uděl mi-lostivě, ať přispěním učitele ná-rodů jsme chráněni proti všemu protivenství. Skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Lectio – čtení *2 Kor 11, 19-33; 12, 1-9*

Lectio Epistolae beati Pauli Apóstoli ad Corínthios. Fratres: Libenter suffertis insipientens: cum sitis ipsi sapientes. Sustinétis enim, si quis vos in servitute redigit, si quis devorat, si quis accipit, si quis extollitur, si quis in faciem vos caedit. Secundum ignobilitatem dico, quasi nos infirmi fuérimus in hac parte. In quo quis audet (in

Čtení z listu sv. apoštola Pavla Korintským. Bratři, vy přece ve své rozumnosti ochotně snášíte nerozumné. Necháváte si líbit, když vás někdo zotročuje, když vás vysává, když vás obírá, když se k vám chová povýšeně, když vás bitím umlčuje. S hanbou musím říci, že v tomhle jsme opravdu byli slabí. Ať už si kdo zakládá na čemkoli - to mluvím jako

insipiéntia dico), áudeo et ego: Hebræi sunt, et ego: Israëlitæ sunt, et ego: Semen Abrahæ sunt, et ego: Minístri Christi sunt (ut minus sápiens dico), plus ego: in labóribus plúrimis, in carcéribus abundántius, in plagis supra modum, in mórtibus frequénter. A Iudæis quínquies quadragénas, una minus, accépi. Ter virgis cæsus sum, semel lapidátus sum, ter naufrágium feci, nocte et die in profúndo maris fui: in itinéribus sæpe, perículis flúminum, perículis latrónum, perículis ex géneré, perículis ex géntibus, perículis in civitáte, perículis in solitúdine, perículis in mari, perículis in falsis frátribus: in labóre et ærúmna, in vigíliis multis, in fame et siti, in ieiúniis multis, in frigóre et nuditáte: præter illa, quæ extrínsecus sunt, instántia mea cotidiána, sollicitúdo ómnium Ecclesiárum. Quis infirmátur, et ego non infirmor? quis scandalizátur, et ego non uror? Si gloriári opórtet: quæ infirmitátis meæ sunt, gloriábor. Deus et Pater Dómini nostri Iesu Christi, qui est benedíctus in sæcula, scit quod non méntior. Damásci, præpósitus gentis Arétæ regis, custodiébat civitátem Damascénorum, ut me comprehénderet: et per fenéstram in sporta dimíssus sum per murum, et sic effúgi manus eius. Si gloriári opórtet (non éxpedit quidem),

nerozumný - na tom si mohu zakládat i já. Jsou Hebreové? Já také! Jsou Izraelité? Já také! Jsou Abrahámovi potomci? Já také! Jsou Kristovi služebníci? To mluvím už úplně bez rozumu: Já více než oni! Lopotil jsem se mnohem více, do žaláře jsem se dostal častěji, týrání jsem zakusil nad veškerou míru, v nebezpečí smrti jsem se octl častokrát. Pětkrát jsem od židů dostal čtyřicet ran bez jedné, třikrát jsem byl bit pruty, jednou kamenován, třikrát jsem ztroskotal na lodi, den a noc jsem se zmítal na širém moři. Často na cestách, v nebezpečích na řekách, v nebezpečích od lupičů, v nebezpečích od vlastního národa, v nebezpečích od pohanů, v nebezpečích v městě, v nebezpečích v neobydlených krajích, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratry. K tomu vyčerpávající práce, mnohé bezesné noci, hlad a žízeň, časté posty, zima a chabtrné oblečení. Kromě toho každodenní nával ke mně a starost o všechny církevní obce. Kdo cítí slabost, abych ji necítil i já? Kdo je sváděn ke hříchu, aby to nepálilo i mne? Když už se musím chlubit, chci se chlubit svou slabostí. Bůh a Otec Pána Ježíše - který je velebený navěky - ví, že nelžu. V Damašku místodržitel krále Arety dal město Damašek hlídat, aby se mě zmocnil. Ale

véniam autem ad visiones et revelatiónes Dómini. Scio hóminem in Christo ante annos quatuórdecim (sive in córpore nescio, sive extra corpus nescio, Deus scit:), raptum huiúsmodi usque ad tertium cælum. Et scio huiúsmodi hóminem (sive in córpore, sive extra corpus nescio, Deus scit:), quóniam raptus est in paradísus: et audívit arcána verba, quæ non licet hómini loqui. Pro huiúsmodi gloriábor: pro me autem nihil gloriábor, nisi in infirmitátibus meis. Nam, et si volúero gloriári, non ero insípiens: veritátem enim dicam: parco autem, ne quis me existimet supra id, quod videt in me, aut áliiquid audit ex me. Et ne magnitúdo revelatiónum extóllat me, datus est mihi stímulus carnis meæ, ángelus sátanæ, qui me colaphízet. Propter quod ter Dóminum rogávi, ut discéderet a me: et dixit mihi: Súfficit tibi grátia mea: nam virtus in infirmitáte perfícitur. Libénter ígitur gloriábor in infirmitátibus meis, ut inhábitet in me virtus Christi. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc.

Graduale *Žalm 82, 19 a 14*

Sciant gentes, quóniam nomen tibi Deus: tu solus Altíssimus super omnem terram. **V.** Deus meus, pone illos ut rotam, et sicut stípulam ante fáciem venti.

byl jsem spuštěn v koši otvorem v hradbách, a tak jsem jeho rukám unikl. Když už to chlubení musí být - ač to není k ničemu - přejdu k viděním a zjevením od Pána. Zním jednoho křesťana, který byl před čtrnácti lety uchvácen až do třetího nebe. Nevím, zdali byl v těle, nevím, zdali byl mimo tělo. To ví Bůh. A vím o tom člověku, že byl uchvácen do ráje - zdali byl v těle, či mimo tělo, to nevím, to ví Bůh - a že uslyšel slova nevyslovitelná, která člověk nesmí vyřknout. Tímto člověkem se budu chlubit; sebou se však chlubit nebudu, leda svými slabostmi. Kdybych se totiž chtěl pochlubit, nebudu nerozumný, protože budu mluvit pravdu. Ale nechám toho, aby mě někdo nepokládal za něco více, než co vidí, že jsem, anebo než co o mně slyší. Abych se pro vznešenost těch zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil.

Ať národy poznají, že tvé jméno je Bůh, ty sám jsi Nejvyšší nad celou zemí. **V.** Můj Bože, ať se zmítají jako ve víru a jako stéblo trávy ve větru.

Tractus *Žalm 59, 4 a 6* (modlí se jen v neděli).

Commovísti, Dómine, terram, et conturbásti eam. ✠ Sana contritiónes eius, quia mota est. ✠ Ut fúgiant a fácie arcus: ut liberéntur elécti tui.

Pane, otrásl jsi zemí a zachvěla se. ✠ Zhoj její trhliny, neboť se potácí. ✠ Nechť tvoji vyvolení uniknou před lukem, aby byli zachráněni.

Evangelium *Lk 8, 4-15*

+ Sequéntia sancti Evangelii secúndum Lucam. In illo témpore: Cum turba plúrima convenírent, et de civitatibus properárent ad Iesum, dixit per similitúdinem: Exiit, qui séminat, semináre semen suum: et dum séminat, áliud cécidit secus viam, et conculcátum est, et vólucres cæli comedérunt illud. Et áliud cécidit supra petram: et natum áruit, quia non habébat humórem. Et áliud cécidit inter spinas, et simul exórtæ spinæ suffocavérunt illud. Et áliud cécidit in terram bonam: et ortum fecit fructum céntuplum. Hæc dicens, clamábat: Qui habet aures audiéndi, áudiat. Interrogábant autem eum discipuli eius, quæ esset hæc parábola. Quibus ipse dixit: Vobis datum est nosse mystérium regni Dei, céteris autem in parábolis: ut vidéntes non vídeant, et audiéntes non intélegant. Est autem hæc parábola: Semen est verbum Dei. Qui autem secus viam, hi sunt qui áudiunt: deínde venit diábolus, et tollit verbum de corde eórum, ne credéntes salvi fiant. Nam qui supra petram: qui cum

Pokračování sv. Evangelia podle Lukáše. Za onoho času, když k Ježíšovi sešel velký zástup a z mnoha měst k němu přicházeli, promluvil v podobenství: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padlo některé zrno na okraj cesty; bylo pošlapáno a ptáci ho sezobali. Jiné padlo na skálu; vzrostlo sice, ale pak uschlo, protože nemělo vláhu. Jiné zrno padlo do trní; trní vzrostlo zároveň s ním a udusilo ho. Jiné padlo na dobrou půdu; vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ A důrazně prohlásil: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství znamená. Odpověděl jim: „Vám je dáno znát tajemství Božího království, ale ostatním jen v podobenstvích, aby se dívali, ale neviděli, slyšeli, ale nerozuměli.“ Toto podobenství znamená: Semeno je slovo Boží. Na okraji cesty, to jsou ti, kdo ho vyslechnou, potom však přichází ďábel a bere jim to slovo ze srdce, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. Na skále, to jsou ti, kdo s radostí slovo přijmou, když ho slyší, nemají však kořen; na

audierint, cum gáudio suscipiunt verbum: et hi radices non habent: qui ad tempus credunt, et in témpore tentatiónis recédunt. Quod autem in spinas cécidit: hi sunt, qui audierunt, et a sollicitudinibus et divítiis et voluptátibus vitæ eúntes, suffocántur, et non réferunt fructum. Quod autem in bonam terram: hi sunt, qui in corde bono et óptimo audientes verbum rétinent, et fructum áfferunt in patiéntia.

chvilku uvěří, ale v době pokušení odpadají. Co padlo do trní, to jsou ti, kdo ho vyslechnou, ale pak jdou a dusí ho starostmi, bohatstvím a požitky, takže nedozrají k užítku. Co je pak v dobré půdě, to jsou ti, kdo to slovo vyslechli a uchovávají ho v dobrém a upřímném srdci a s trpělivostí přináší užitek.

Credo.

Offertorium – antifona k obětování *Žalm 16, 5.6-7*

Pérfice gressus meos in sémitis tuis, ut non moveántur vestigia mea: inclína aurem tuam, et exáudi verba mea: mirífica misericórdias tuas, qui salvos facis sperántes in te, Dómine.

Upevni mé kroky na svých stezkách, aby mé šlépěje neuklouzly. Nakloň ke mě svůj sluch a vyslyš má slova. Podivuhodně prokaž své milosrdenství, ty, který zachraňuješ, doufající v tebe, Pane.

Secreta – tichá modlitba

Oblátum tibi, Dómine, sacrificium, vivíficet nos semper et múniat. Per Dóminum.

Pane, ať oběť, kterou ti přinášíme, nás stále oživuje a ochraňuje. Skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Preface o Nejsvětější Trojici

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater, omnípotens ætérne Deus: Qui cum unigénito Filio tuo et Spíritu Sancto unus es Deus, unus es Dóminus: non in unius singularitáte Persónæ, sed in unius Trinitáte substántiæ. Quod enim de tua glória, revelán-

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky. Ty se svým jednorozeným Synem a Duchem Svatým jsi jeden Bůh, jeden jsi Pán; ne v jedinosti jedné osoby, nýbrž v Trojici jedné podstaty. Neboť co podle tvého zjevení věříme o tvé slávě, to bez rozdílu v rozez-

neděle Sexagesima

te te, credimus, hoc de Filio tuo, hoc de Spiritu Sancto sine differentia discretiónis sentimus. Ut in confessióne veræ sempiternæque Deitátis, et in persónis proprietas, et in esséntia únitas, et in maiestáte adorétur æquáalitas. Quam laudant Angeli atque Archángeli, Chérubim quoque ac Séraphim: qui non cessant clamáre cotídie, una voce dicéntes: Sanctus...

návání smýšlíme o tvém Synu, totéž i o Duchu Svatém, takže, když vyznáváme pravé a věčné Božství, klaníme se i zvláštnosti v osobách, i jednotě v bytnosti, i rovnosti ve velebnosti; chválí ji andělé i archandělé, cherubové i serafové, a den ze dne bez ustání jedním hlasem volají: Svatý...

Communio – antifona k přijímání *Žalm 42, 4*

Introíbo ad altáre Dei, ad Deum, qui lætíficat iuventútem meam.

Přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, který působí radost mé mladosti.

Postcommunio – modlitba po přijímání

Súpplícés te rogámus, omnípotens Deus: ut, quos tuis réficis sacraméntis, tibi étiam plácitis móribus dignánter deservíre concedás. Per Dóminum.

Pokorně tě prosíme, všemohoucí Bože, uděľ, aby ti, které občerstvuješ svými svátostmi, mohli tobě důstojně sloužit příkladnými mravy. Skrže našeho Pána Ježíše Krista.

Dnešní neděli bychom mohli nazvat také nedělí sv. Pavla. Kromě jiného dnešní vstupní modlitba se vztahuje ke svatému apoštolovi, v jehož bazilice se v Římě konala dnešní hlavní bohoslužba. Introitu lze rozumět v souvislosti s protivenstvími, které sv. Pavel vytrpěl a které zmiňuje vstupní modlitba. V epístole popisuje sv. Pavel, jak mnoho vytrpěl a jak současně jako tělo lne k zemi (Intr.). Třikrát hovoří o své slabosti, která je ovšem tajemným způsobem předpokladem pro velké milosti, kterých se mu dostalo. Tím, že i my, podobně jako sv. apoštol Pavel, trpíme pod mnohými zkouškami a souženými, máme být i my se sv. Pavlem přivedeni k pokoře. V latinském slově pro pokoru - *humilitas* se skrývá slovo *humus*, tzn. úrodná půda. Právě zde leží odpověď na otázku, co má za přednosti půda, do které padlo zrno Božího slova a přineslo stonásobné plody, jak o tom mluví dnešní Evangelium. Vzhledem k blížící se době postní máme i my nabýt přesvědčení, že je pro nás dobré proměnit svoji duši *v roli úrodnou*. Tam, kde je půda v naší duši ztvrdlá, má být zorána postem, tam, kde je vyprahlá a kamenitá, má být zavlažena duchovní životem a modlitbou a tam, kde vyrazily plevy a trní, má být očištěna spásitelným pokáním. Potom budeme i my, spolu se sv. Pavlem, slyšet Slovo a uchovávat ho v dobrém a upřímném srdci a s trpělivostí přinášet užitek.